

Embedsstanden skulde blive retløs, derved at Finanzministeren fik Ret til at afgjøre visse Spørgsmaal, som angaae Lønningsager. Det maa altsaa have været i et enkelt Punkt, at det ærede Medlem meente, at denne Tilstand skulde indtræde, og han vil da indrømme, at hans Udtryk vare for stærke. Han stillede os endvidere i Udsigt, at vi gennem denne Paragraf vilde faae en afhængig Embedsstand, og andre Ting, som jeg ikke skal gjentage, thi de falde ind under det samme Begreb af altfor stærke Udtryk, som det ærede Medlem ikke kan vilde have forstaaede i deres fulde Omfang. Den næste ærede Taler kom ind paa at omtale Grundloven, og jeg havde da ventet, at han vilde berøre Grundlovens Bestemmelser om Finantsloven, at nemlig ingen Udbetaling kan stee, som ikke har Hjemmel i Finantsloven; men han lod dem aldeles urørte (H. Hage: Det vedrører ikke Sagen!); jeg troer dog, at det i allerhøjeste Maade vedrører det foreliggende Forslag, og det er mig uforstaaeligt, at det ærede Medlem kan mene, at Grundlovens Bestemmelse om, at ingen Udbetaling kan stee, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, ikke skulde vedrøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Domstolene kunne afgjøre, hvad der skal udbetales en Mand. (H. Hage: Det afhænger af Domstolenes Kjendelse!) Det ærede Medlem siger, at det afhænger af Domstolenes Kjendelse, hvad der skal udbetales en Embedsmænd, men holde vi os til Grundlovens Bestemmelse, er det i Finantsloven, at det skal finde sin Afgjørelse. Jeg skal derefter tillade mig at bringe i Erindring, hvorledes det er gaaet til, at Lønningslove overhovedet forhandles og vedtages her i Salen. Man har vel ofte mindet derom under Lønningsloves Behandling og med Hensyn til den Betydning, man til forskjellige Tider har villet give disse Lønningslove som Dele af et Normalbudget; men jeg troer dog ikke, at det er overflødig endnu engang at komme tilbage dertil. Man bør gaae ud fra, hvorledes Grundlovens Bestemmelse er bleven forstaaet og gennemført ved de første Finants-

love. Dengang de første Finantslove bleve forelagte og vedtagne, var der aldrig Tale om nogen Lønningslov; skulde det altsaa være Lønningslove, der gave Embedsmændene deres Ret, saa havde de været aldeles retløse, forinden vi fik disse. Paa de første Finantslove blev hver enkelt Lønning opført og leilighedsvis gjort til Gjenstand for fri Forhandling i Rigsdagen. Der var aldrig nogen Tvivl om, at det maatte være saa, men da der kom hyppige Spørgsmaal om Tillæg til de enkelte Embedsmænds Gage, da Diskussionen derom tog megen Tid og ofte fik en personlig Karakter, hittedes det Drist af Rigsdagen, og det just fra en Side, som holder strengt paa Rigsdagens Bevillingsmyndighed, at alle saadanne Spørgsmaal maatte udsøndres af Finantslovens Behandling, for ved særskilte Love at kunne drøstes, men det er aldrig salbet Nogen ind at betvivle, at Betydningen af Grundlovens Ord skulde bestaae ukvæntet trods saadanne Love. Man fik altsaa Forslag til Lønningsbestemmelser for Embedsmændene; man fik dem drøftede og vedtagne i hiin Forudsætning, og først efter den Tid opstod den Tanke, at disse Love kunde have en Betydning, som efter mit Skjøn er aldeles uførenelig med Grundlovens Bestemmelser, med Hensyn til Finantsloven. Hovedspørgsmaalet er: Kan Ministeren, naar han faaer det Forslag, som nu foreligger, og vi see bort fra Slutningsparagrafen, der tager en særskilt Bestemmelse om det nærmest kommende Finantsaar, udbetale en eneste Skilling i Kraft deraf? Det maa besvares med et bestemt og ubetinget Nei. Ministeren kan ikke udbetale en eneste Skilling efter en Lønningslov, uden forsaavidt dennes Bestemmelser aarlig gjøres gjældende ved Finantsloven. Hvad ere altsaa Lønningslove? De ere den Norm, som Ministeren har at følge ved at ubarbeide sit Budget, dette og Intet mere. Men dersom de ikke have anden Betydning, burde det følge af sig selv, at her ikke kan være Spørgsmaal om den Slags Afgjørelser ved Domstolene, som flere ærede Taler have tænkt sig, og naar man ikke desto